

Sygn. akt I PK 61/19

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa B. K.
przeciwko Urzędowi Gminy i Miasta w S.
z udziałem P. w W.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 1 października 2019 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt III APa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 września 2018 r., z apelacji powódki B. K. uchylił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 marca 2018 r. w punkcie trzecim w zakresie rozstrzygnięcia (oddalenia powództwa ponad kwotę 5.000 zł) o odszkodowaniu za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu i przekazał sprawę w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania, zaś z apelacji pozwanego Urzędu Gminy i Miasta w S. odrzucił apelację z zakresu punktu trzeciego zaskarżonego wyroku (oddalającego powództwo w pozostałym zakresie) oraz

oddalił apelację w pozostałej części, to jest w zakresie zasądzenia na rzecz powódki kwoty 5.000 zł tytułem odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu i kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2017 r. oraz zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczenia (przeprosiny) na stronie internetowej pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany zaskarżył wyrok w części zobowiązującej go do zamieszczenia przeprosiny powódki na stronie internetowej pozwanego, zarzucając naruszenie art. 24 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i uznanie, że w sprawie „zaistniały przesłanki do zobowiązania pozwanej do zamieszczenia oświadczenia o treści zawartej w pozwie i w sentencji wyroku sądu pierwszej instancji”. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący twierdził, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ wysoce niesprawiedliwe jest zmuszanie go do przeprosiny powódki, której zachowanie „było przyczyną podjęcia stosownych działań przez pozwaną i rozwiązania z nią stosunku pracy”. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w tym zakresie oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania tylko i wyłącznie z powodu ograniczenia kasacyjnego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania z ewidentnie chybionym twierdzeniem o rzekomo oczywistej zasadności skargi. W razie powoływania się na tę przesłankę tzw. „przedsądu”, o której stanowi w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien w stosownym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego

oczywistego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, oraz że wskutek takiego naruszenia zapadł wyrok oczywiście wadliwy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). Tymczasem skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu, ani że zaskarżony wyrok w zaskarżonej części jest oczywiście wadliwy. W tym zakresie ograniczył się zacytowania komentarza do Kodeksu cywilnego dotyczącego wykładni jego art. 24 § 1, lecz w żaden sposób nie uzasadnił, że nakazane w zaskarżonym wyroku zamieszczenie publicznych przeprosin powódki „jest wysoce niesprawiedliwe” lub „nie ma żadnego uzasadnienia”. Tego Sąd Najwyższy nie może domyślać się ani poszukiwać za stronę skarżącą, przeto ułomnie sporządzona skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o należnych powódce kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym w zgodzie z art. 98 k.p.c.